

Skarga wniesiona w dniu 1 lipca 2005 r. przez Gibtelecom Limited przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich**(Sprawa T-244/05)**

(2005/C 205/65)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 1 lipca 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Gibtelecom Limited, z siedzibą w Europort (Gibraltar), reprezentowanej przez M. Llamasa, barrister, B. O'Connor'a, solicitor i S. Brummela, lawyer.

Skarżący wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji, doręczonej Gibtelecom pismem z dnia 26 kwietnia 2005 (znak 1982), którą Komisja w dorozumiany sposób odrzuciła skargę wniesioną przez Gibtelecom przeciwko Hiszpanii na podstawie art. 86 WE w związku z art. 49 WE i/lub 12 WE.
- obciążenie Komisji kosztami Gibtelecomu

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżoną decyzją Komisja oddaliła skargę wniesioną dnia 31 października 1996 r., w której skarżący zarzucał hiszpańskiemu operatorowi telekomunikacyjnemu Telefonica S.A. dokonanie szeregu nadużyć pozycji dominującej, sprzecznych z artykułem 82 WE, poprzez odmowę uznania międzynarodowego telefonicznego kodu Gibraltaru („350”) i naleganie na przyjęcie restrykcyjnych warunków w wymianie automatycznej bezpośredniej transmisji ruchu telefonicznego między Hiszpanią a Gibraltarem. Skarżący przekształcił następnie ową skargę w skargę w oparciu o artykuł 86 WE w związku z artykułami 82 WE, 49 WE i 12 WE przeciwko Hiszpanii, zarzucając, że Telefonica działała według dyspozycji otrzymanych od rządu hiszpańskiego, który domaga się uznania zwierzchności nad Gibraltarem.

Na poparcie swej skargi, skarżący podnosi cały szereg oczywistych błędów w ocenie w zaskarżonej decyzji. Według skarżącego Komisja popełniła błąd uznając, że Telefonica nie jest przedsiębiorstwem publicznym albo że posiada prawa specjalne w rozumieniu artykułu 86 WE.

Skarżący zarzuca dalej, że instruując Telefonicę by odmówiła przyznanego przez ITU kodu 350, Hiszpania wprowadziła i utrzymała dyskryminujące przeszkody dla swobodnego przepływu usług telekomunikacyjnych, sprzeczne z art. 49 WE. Skarżący uważa ponadto, że odmowa Hiszpanii uznania tego kodu stanowi dyskryminacyjne traktowanie ze względu na przynależność państwową i miejsce zamieszkania i jest sprzeczna z zakazem dyskryminacji z art. 12 WE.

Skarżący twierdzi ponadto, że stwierdzając w zaskarżonej decyzji, że odpowiednie rozwiązanie problemu numeracji winno nastąpić w drodze dwustronnych uzgodnień między Hiszpanią a Wielką Brytanią, Komisja dopuściła się kolejnego oczywistego błędu w ocenie z uwagi na fakt, że w ocenie skarżącego nie ma stosownej alternatywy dla interwencji Komisji.

Skarżący podnosi także szereg proceduralnych i administracyjnych podstaw do stwierdzenia nieważności. Skarżący odwołuje się w tym kontekście do rzekomego naruszenia obowiązku Komisji stosownie do art. 253 WE uzasadnienia jej decyzji, a także naruszenia jego uzasadnionych oczekiwań, które jak utrzymuje wynikały z pisma wysłanego w dniu 7 czerwca 2000 r. przez trzech członków Komisji do Hiszpanii i Zjednoczonego Królestwa, w którym między innymi domagali się oni od obu państw znalezienia rozwiązania skargi w sprawie numeracji. Skarżący podnosi dalej w kontekście tego samego zarzutu, że Komisja nie działała bezstronnie i że naruszyła zasadę wymagającą od niej podjęcia działania w rozsądnym terminie.